పోయేటప్పుడు ఆమె అతణ్ణి సమీపించి తన్ను పెళ్లాడవలసిందని కోరింది. తన్ను అన్వేషించుకోనుచు వచ్చిన ఆరత్నాన్ని కచుడు కాళ్ళ దన్నాడు. క్రుద్ధురాలై తాను అతనికి పనికిరానప్పుడు తన తండ్రివిద్యకూడా అతనికి పని చేయకుండుగాక అని ఆమె శపించింది.

ఇట్లు పురుషతిరస్కృతలైన ఈ స్త్రీల తొమ్మండుగురిలో చిత్రాంగి ఒక్కర్తే మగనాలి. ఆపతివత్ని-పతి ఎంత వృద్ధుడైనా-పరపురుషుణ్ని కామించడం, ఆ కామించిన పరపురుషుడు సవతికొడుకై ఉండటం చూస్తే ఆమెచేసిన పని క్షంతవ్యమైందిగా కనపడదు. ఇక మిగిలిన ఎనమండుగురిలో వరూధిని అనన్యకాంత; దేవయాని, అంబ కన్యలు; ఊర్వశి, రంభ దేవవేశ్యలు; గంగ స్త్రీరూపధారిణి; ఉత్తరదిశ పరీక్షకురాలు; శూర్పణఖ వితంతువు. వీరి కోరికలు కొంతవఱకు క్షమింపదగినవిగాను, వీరి చరిత్రలు కొంతవఱకు దయనీయములుగాను ఉన్నవి. ఇందలి ఒక్కొక్కస్త్రీనిగూర్చి కొంత విపులంగా చర్చిస్తేగాని ఇది నిరూపించడం కష్టం. కాబట్టి ఒక్కొక్కస్త్రీనిగురించి ఒక్కొక్కప్రత్యేకవ్యాసం వ్రాయవలసివుంటుంది.

ఆడదాని మనస్సు

౧

అప్పుడు నేను మదరాసులో వుంటున్నాను. నేను బి.ఏ. పాసైన సంవత్సరం నా తండ్రి చనిపోవటంవల్ల నేను తిరిగి చదవటానికి వీలులేకపోయింది. స్నేహితుల సలహాపైన ఉద్యోగపు ప్రయత్నాలు మానుకొని మోటారు డ్రైవింగు నేర్చుకునేందుకు స్కూలులో ప్రవేశించాను. ఆరుమాసాల ట్రెయినింగు పూర్తి అయ్యాక నేను స్నేహితులతో కలిశి తిరిగి నౌఖరీకోసరం ప్రయత్నించాను. చివరకు ఒక కోటీశ్వరుడివద్ద ప్రవేశించాను, డ్రైవరుగా.

అతడు మదరాసులోని ధనికులందరికంటె ధనికుడు. సుమారు నలభై సంవత్సరాల వయసుంటుంది. కొంచెం లావుగానూ, ఎర్రగానూ, పొట్టిగానూ ఉంటాడు.

అతడి నడకలోనూ, మాటలోనూ కూడా అతడికున్న అపారధనసముదాయంవల్ల కలిగిన గర్వం వ్యక్తమవుతూ వుంటుంది. ఇదంతా అతడి స్వార్జితమేనట. మహాకవికి తాను వ్రాశిన పరమోత్తమగ్రంథం చూచుకుంటే ఎంత గర్వం గలుగుతుందో, అంతకంటె ఎక్కువగర్వం అతడికి తను స్వంతంగా సంపాదించుకున్న ఆధనంచూశి.

అతడికి వూరుబయట నాలుగు వయిపులా నాలుగు ఉద్యానవనా లున్నాయి. వాటన్నింటిలోనూ తలొక ఉంపుడుగత్తెకూడాను. యిసంగతులన్నీ నేను నాతోటి డ్రయివర్లవల్ల తెలుసుకున్నాను.

వారి కందరికీ తలకొక మోటారూ వుంది. ఒకరోజున అతడిని 'విలాసభవనం'లోకి తీసుకువెళ్లాను. నన్ను తిరిగి వెళ్ళిపొమ్మని అతడు పైకి వెళ్ళిపోయాడు. ఆవిలాసభవనం నిజంగా విలాసభవనమే. నేను చాలాసేపు ముగ్ధచకితనేత్రాలతో ఆ అందమైన తోటవంక చూస్తూ నిలబడ్డాను. వివిధములైన చెట్లతోనూ, మంచిమంచి పూలమొక్కలతోనూ, నేత్రపర్వంగా అలంకరింపపడ్డ ఆ ఉద్యాన

వనం అతిరమణీయంగా వుంది.

ఆ భవనంలోని సుందరి పేరు విలాసిని. అంత అందగత్తె మదరాసులో యికలేదు. ఎందరెందరో ఆమెకోసరం ప్రయత్నించారు గాని, నెలకు పదిహేనువందలిస్తూ, యీ కుబేరుడు వారినోట గడ్డగొట్టాడు. అప్పటినుంచీ ఆమె అతడి మందిరంలో విలాసశిథిలమైన తన జీవితాన్ని గడుపుతోంది.

ఆమెకు అనేక దాసదాసీ లున్నారు. రోల్సురాయిసు కారుంది. దాని మీదనే ఆమె పట్టణాన్నంతనీ, 'తన్నే చూడమన్నట్లు' విహరిస్తుంది. విలాసినే అతడి జీవితసర్వస్వం. ఆమెవద్దనుంచి కబురురావటం తరువాయిగా, రెక్కలుకట్టుకుని, అక్కడ వాల్తాడు.

యీ సంగతులన్నీ నేనక్కడి డ్రైవరు వల్ల విన్నాను. ఆమె సౌందర్యప్రశంస విని, నేను నమ్మలేక పోయాను. యీమహాపట్టణంలో ఎందరు సుందరులులేరు? ఈమె ఆకాశంమీదినుంచి ఊడిపడిందా ఏమిటి? అనుకున్నాను.

అకస్మాత్తుగా ఒకరోజున యజమాని నన్నుపిలిచి 'చూడు. నీవువెళ్ళి విలాసభవనంలోవుండాలి. అక్కడ రాణిగారికారుకు డ్రైవరు అవసరమయ్యాడు. వెళ్లు' అన్నాడు.

నేను ఉలిక్కిపడి—'ఎక్కడికండయ్యా?' అన్నాను.

అతడు—విలాసభవనానికి. ఏం నువ్వెరగవా? నీవు అక్కడికి నన్ను చాలాసార్లు తీసుకువెళ్లావు కాదూ?

నేను—ఎరక్కేం? ఎప్పుడు వెళ్లాలి?

'మధ్యాహ్నంవెళ్లు అక్కడ నీకు గది ఉంది. నీ కింకేమైనా కావలిస్తే చెప్పు?' అన్నాడు,

'అక్కరలేద'న్నాను కృతార్థభావంతో.

౨

సాయంత్రం నౌఖరొకడొచ్చి 'రాణీగారు షికారువెడ్తారు. కారు తీసుకురా.' అన్నాడు యిక్కడ అందరూ విలాసినిని రాణీఅంటారు. మాయజమానే ఆమెను రాణిగారని పిలుస్తాడు. నే నింతవరకూ ఆమె దర్శనం చెయ్యలేదు. కారుతీసి మహాలుముందు నిలుపబెట్టాను. కొన్ని నిముషాలు గతించాక, అప్సరస వంటి స్త్రీ బయటకు వచ్చింది. యౌవనమూ, రూపమూ ఆమె ముఖంలో తాండవించుతున్నాయి. నేను సంభ్రమాశ్చర్యాలతో శాల్యూటుపెట్టి కారుతలుపు తీశాను. ఆమె నెమ్మది నెమ్మదిగా ఏనుగగున్నలాగ కారులో ఎక్కింది. నేను యథాసాధ్యమైన నమ్రతతో—'ఎక్కడకు వెళ్లాల'ని అడిగాను.

ఆమె కలకంఠంతో – 'బీచికి నడుపు' అంది.

నేను కారు స్టార్టుచేశాను.

ఒకటిరెండు గంటలు తిరిగి యింటికి వచ్చేశాము. కారుదిగి నేను తలుపుతీసి నిలువబడ్డాను. ఆమె లాలిత్యంగా నావంక చూస్తూ లోపలకు వెళ్లిపోయింది.

అటుతరువాత ఆమె విశేషంగా నాపైన ఆదరణ చూపెట్టేది. ప్రతిరోజూ నన్ను పిలిచి మాట్లాడుతూ ఉండేది. నేను ధన్యుడనయ్యాననుకొనేవాడిని. అనేకవిధాల ఆలోచనలతో ఉన్మత్తుడనై వుండేవాడిని.

ఒకరోజున ఆమె 'మీయింట్లో ఎవరెవరున్నారు? నీకు చెల్లెళ్లెందరూ? పెళ్ళి అయిందా?' యిల్లాగే కుటుంబవిషయాలనేకం ప్రశ్నించింది. తండ్రి చచ్చిపోయాడనీ, యిద్దరు చెల్లెళ్లున్నారనీ, చెప్పాను. పెళ్లివిషయం అడిగినప్పుడు మాత్రం ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా, యిద్దరు పిల్లల తల్లయిన పెళ్ళాము యింట్లోవున్నా, బ్రహ్మచారిననే చెప్పాను.

తరువాత ఆమె యింకేమీ అడుగలేదు. ఆమెవంక చూశాను. ఆమె కళ్ళల్లో విషాద చ్ఛాయ లగుపించాయి. ఆదృశ్యం నన్ను చాలా ఆకర్షించింది.

నేను నన్ను అందమైనవాడిననే అనుకుంటాను. నేను కాలేజిలో చదువుతున్నప్పుడు కూడా అందరూ నన్నందగాడనేవారు.

ఆమె నన్ను మాటిమాటికీ పిలిచి మాట్లాడుతూ వుండేది. నేనప్పుడు దేవదుర్లభమైన ఆనంద మనుభవించేవాడిని.

ఒకరోజు సాయంత్రం సినీమాకు వెళ్లాము. ఆమె నాచేతికి రూపాయిలుయిచ్చి రెండు రిజర్వుడు టిక్కెట్లు తెమ్మంది. యిద్దరమూ లోపలకువెళ్ళి చెరోబాక్సులోనూ కూర్చున్నాము. నేను చాలాసేపువరకూ ఆమె తన ప్రక్కన కూర్చోమని పిలుస్తుందేమో నను కున్నాను. కాని ఆమె పిలవలేదు.

అది సాంఘికఫిలుము. విషాదాంతము. ఫిలుము ఆఖరయ్యేసరికి ఆమె కళ్ళవెంట నీళ్ళు ప్రవహిస్తున్నాయి. ఆట పూర్తి అయినాక బైటకు వచ్చాము. తరువాత కొద్ది రోజులవరకూ చెప్పదగ్గ విశేషాలేమీ జరుగలేదు.

మూడోరోజు నా చెల్లెలికి జబ్బుగా ఉందని టెలిగ్రాముపచ్చింది. యింటికి వెళ్ళటానికిగాను సామానూ అన్నీ సర్దుకుని ఆమె వద్ద అనుజ్ఞ పుచ్చుకోవటం కోసరం వెళ్లాను.

ఆమె నన్ను చూడటంతోనే—'చెప్పు.ఏం కావాలో?' అని ప్రశ్నించింది. కాని యిప్పుడామె కొంచెం ఉదాసీనంగా కనుపించింది. ఆమె ప్రేమమయమైన, ఆ లావణ్యాపరిపూర్ణమైనముఖంపైన కారుణికదృశ్యం కనుపించింది.

నేను—నేను వెంటనే వెళ్ళిపోవాలి. నా చెల్లెలికి జబ్బుచేసిందిట. యిదుగో టెలిగ్రాము' అని చూపించాను.

'జబ్బు ఎక్కువగా ఉంది కాబోలు' అంది.

'అవునండి. అట్లాగే వ్రాశారు. సెలవిస్తే వెడతాను' అన్నాను.

ఆమె చేతితో ఆగమని సంజ్ఞ చేస్తూ లోపలకి వెళ్ళి రెండు నూరురూపాయిల నోట్లు పట్టుకువచ్చి నాచేతికిచ్చింది.

నేను ఆశ్చర్యంతో 'జీతము నాయజమాని వద్ద తీసుకుంటాను. నాకు మీవద్ద తీసుకోమని ఆజ్ఞలేదు. క్షమించాలి' అన్నాను.

విలాసిని కొలకులు కన్నీళ్ళతో నిండాయి. అయినా ఎంత అందంగా వుందో!

'కుమార్! మీరంతా నన్ను 'వేశ్య' అనుకుంటారు. వేశ్యలకు హృదయం ఉండదని మీవుద్దేశ్యం. కాని చాలామంది వేశ్యలు వేశ్యలుగా పుట్టరు. చాలామంది యీ నీచ జీవనానికి ముందు, మరొకరకపు జీవనం గడిపి వుంటారు. వాళ్ళకుకూడా ఒక చరిత్ర వుంటుంది. వాటితోబాటు మధురతమస్నేహస్నిగ్ధప్రేమోజ్జ్వలములైన కోరికలూ, స్మృతీ వుంటాయి. యీ మాయాప్రపంచంలో అడుగుపెట్టక ముందు గడిపిన జీవనం వాళ్ళకూ జ్ఞాపకం వుంటుంది. ఒక్కసారిగా మరువలేరు. వారినీ, తమ విశుద్ధమయజీవనంలోని కోమల భావాలు ప్రేరేపిస్తూనే వుంటాయి. నేను చెప్పేది నీవు నమ్మకపోవచ్చు నాకూ ఒక సోదరుడున్నాడు. నీలాగే ఉండేవాడతడు. యీలాంటి ఆకారమే అంటాను. యిదేమాట. యిదేనడక. అతడు నన్నెంత ప్రేమించాడు!' యిట్లా అంటూవుంటే ఆమె కళ్ళవెంట నీళ్ళు పటపటా క్రింద పడుతు

న్నాయి. నేను శూన్యభావంతో ఆమెవంక చూస్తున్నాను. కాని హృదయం ముక్కముక్కలైపోయింది.

ఆమె అదేభావంతో అంది—'నేను దుష్టుల ప్రేరేపణవల్లా, యౌవనమదంచేతా, ఆప్రపంచాన్ని విడిచి ఐశ్వర్యపరిపూర్ణమైన యీ మహాపట్టణంలోకొచ్చి, యీ కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపే అలసమందరజీవనం గడిపాను. కాని ఆమాధుర్యమయజీవనం మరుపుకొస్తుందా? ఎప్పుడైనా అన్నదమ్ములు జ్ఞప్తికొస్తే హృదయానికి ఆఘాతం కలిగేది. నిన్నుచూశి నాహృదయం చలించింది. నీవు సరిగా నాతమ్ముడిలా వున్నావు. నిన్ను చూశి అతడే వచ్చాడనుకున్నాను. నిన్ను చూడగానే బాల్యలీలలు జ్ఞప్తికొచ్చాయి. అందువల్ల ఎప్పుడూ నిన్ను చూస్తూనే ఉండాలనిపించేది. కారణం తెలియకపోయినా, నిన్ను చూస్తే, నాహృదయం శాంతిపొందేది. నిన్ను చూచినప్పటినుంచీ, నా మనస్సుకు ఎంత తృప్తి, ఎంత శాంతీ, కలిగిందో, నీమీద నాకు ఎంత ప్రేమకలిగిందో అది నాహృదయానికే తెలుసును.'

ఆనోట్లు రెండూ తీసి జేబులోపెట్టుకున్నాను. ఏఏభావనలు నాలో కలిగాయో నేను చెప్పలేనుగాని, నేను ఆమె పాదాలపైన సాష్టాంగ పడ్డాను. నామనస్సులోని మైలను పోగొట్టి వెలుగునిచ్చే దివ్యజ్యోతి ఆమెలో వెలుగుతోందని నేననుకున్నాను. ఆమె వెంటనే నన్ను లేవదీసి నుంచోబెట్టింది.

నేను నిశ్చేష్టుడనై నిలువబడ్డాను. దీపశిఖవలె నాహృదయం మండిపోతోంది. నాహృదయంలోని పాపం, నాఆత్మకాలుష్యం నన్ను తినేస్తోంది. నేనొక్కసారి ఆమెవంక చూశాను. ఆమె దివ్యజ్యోతిలాగ వెలిగిపోతున్నట్లు కనుపించింది. ఆమె మళ్ళీ చెప్పింది. 'నీవు వెళ్ళు. నీకు ఆలస్యం అవుతుంది. యింకా యజమానివద్దకు వెళ్ళాలి. యీరూపాయిలు నువ్వు ఖర్చుచేసుకో. భగవంతుడి దయవల్ల నీ చెల్లెలు కులాసాగా వుండొచ్చు. వెళ్ళు.'

నేను వెళ్ళిపోయాను. తిరిగి అక్కడికెప్పుడూ పోలేదు. నాహృదయం చాలా బాధపడుతోంది. మనస్సులో ఒక తుపాను లేస్తోంది. తిరిగి అక్కడికి వెళ్ళటానికి ధైర్యం చాలటంలేదు. ఆస్మృతి నా హృదయాన్ని దహించేస్తోంది.

మనకళ్ళు విషయవాసనవల్ల చుట్టూ పాపాన్నే పరికిస్తూ వుంటాయి. మనవంక ఏ బాలికైనా ఆకర్షణగా చూస్తేసరి, యిక మనలను ప్రేమభిక్ష కోరుతున్నట్లే తలుస్తాము. మన హృదయాల్లోని కాలుష్యమే, ఆ మాలిన్యమే మనకు నలువైపులా కనుపిస్తూవుంటుంది. ఈవేశ్యాబాలికలు వ్యభిచారమనే భయంకరమైన పాపంచేత తాము మునుగుతూ, మనలనుకూడా నరకానికి చేరువచేస్తున్నారు. కాని వాళ్ళు మనమనుకునేటంత నీచులుగా వుండరు. వారు తమ స్త్రీత్వము విడువలేరు. వారుకూడా స్నేహమయి అయిన తల్లినో, ప్రేమతోచూశిన సోదరుడినో తలుచుకుని దుఃఖపడుతూనే వుంటారు. వారుకూడా ఏపురుషుడి పాదాలపైననో తమ ఆత్మను సమర్పించే వుంటారు. మనలోని పాపమే అందరిలోనూ వుంటుందని మనం అనుకుంటూ వుంటాము. మంచి వుంటుందని మనం భావించనేలేము.

మన యీదుర్బలత్వం మనలను పాడుచేస్తోంది. యీబాధలోనుంచి మనకు ఎప్పుడు విముక్తి కలుగుతుందో?

—భోగరాజు పేర్రాజు.